

EMILY BARROVÁ

Jedna

spomienka

Flory

Banksovej

bud'
odvážna

COO
BOO

Jedna spomienka Flory Banksovej

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Emily Barrová

Jedna spomienka Flory Banksovej – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

COO
BOO

EMILY BARROVÁ

Jedna
spomienka
Flory
Banksovej

COO
BOO

Original English language edition first published by Penguin Books
Ltd, London

Text copyright One Memory of Flora Banks © Emily Barr, 2017

The author has asserted her moral rights

All rights reserved

Translation © Kristína Balalová, 2017

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0171-6

ISBN e-knihy 978-80-566-0219-5 (1. zverejnenie, 2017)

Craigovi

PROLÓG

Máj

Stojím na kopci a viem, že som spravila niečo strašné, no neviem čo.

Ešte pred minútou alebo hodinou mi bolo všetko jasné, nestihla som si to však zapísať. Spomienka sa rozplynula a navždy vytratila z mojej mysle. Nesmiem sa vrátiť, ale neviem, pred čím sa ukrývam.

Stála som na hrebeni hory uprostred prenádhernej ľadovej krajiny. Na jednej strane, hlboko podo mnou, sa tiahol tenký pásik vody a na brehu stáli dva člny. Na druhej strane, kam len oko dovidelo, boli samé hory. Na sýtomodrej oblohe žiarilo oslepujúce slnko. Napadal jemný sneh, no mňa zohrieval obrovský kožuch. Toto zasnežené, slnkom zaliate miesto nemôže byť skutočné. Som uväznená vo vlastnej hlave.

Zrazu som v diaľke dolu pri člnoch zbadala akúsi chatrč. Utekla som na kopec pred tým, čo sa v nej skrýva. Stáť tu len tak sama určite nie je bezpečné.

Radšej blúdiť v divočine, než čeliť tomu, čo je v chatrči.

Naokolo neboli žiadne stromy, ukryť sa dalo len na druhej strane kopca. Tam na mňa čakala divočina. Len ja, hory, skaly a sneh. Stála som na hrebeni a do vrecka kožucha som si vložila dva hladké čierne kamienky. Z neznámeho dôvodu to bolo nevyhnutné. Oba mi presne pasovali do dlane. Z celej sily som jeden po druhom hodila najďalej, ako sa len dalo. Zasnežené skaly ich zhlkli a moje vnútro zaliala spokojnosť.

O chvíľu zmiznem. Nájdem si úkryt a nepohnem sa, až kým si nespomeniem, čo som to urobila. Je mi jedno, koľko to bude trvať. Možno tu zostanem mrznúť už navždy.

PRVÁ ČASŤ

PRVÁ KAPITOLA

V miestnosti prepchatej ľuďmi hučala hudba. Muselo tam byť viac národa, ako by jedna ľudská bytosť vôbec mohla poznať. Nízke tóny mi rezonovali celým telom. Už nejakú tú chvíľu som stála v kúte. Zhlboka som sa nadýchla a začala sa predierať davom neznámych ľudí.

Pohľad mi zastal na ruke. Hrubou čiernou fixkou som na nej mala napísané *OSLAVA*.

„To mi došlo,“ prebleslo mi hlavou, hoci som nemala ani tušenia, čo tam robím.

Vo vzduchu bolo cítiť pot, alkohol a parfum. Miešali sa do akejsi nechutnej zmesi. Musím sa odtiaľto dostať. Chcem ísť na vzduch. Chcem sa oprieť o zábradlie a hľadieť na more. Len sa dostať von.

„Čau, Flora,“ ozval sa ktosi neznámy. Bol to vysoký, chudý, holohlavý chlapec.

„Ahoj,“ odpovedala som tak primerane, ako som len v tej chvíli vedela. Mal na sebe rifle. Všetci chlapci a väčšina dievčat mali na sebe rifle. To len ja som sa mohla pochváliť trblietavými bielymi šatami s naberanou sukňou a žltými topánkami, ktoré mi vôbec nesedeli a ani neboli pekné.

Asi som si pri výbere oblečenia predstavovala iný druh oslavy. Vyčnievala som spomedzi ostatných, ktorí to na rozdiel odo mňa pochopili.

Pozrela som na ruku a prečítala *Mám 17*. Pohľad mi opäť padol na šaty. Vyzerám ako tínedžer, no necítim sa tak.

Ako mladšia som sa veľmi rada chystala na oslavy. Dala som si šaty ako aj dnes, každý ma objímal a hovoril, že vyzerám ako princezná. Ale už nemám desať. Mať tak pri

sebe pero, napísala by som si na ruku pripomienku: „Som staršia, ako si myslím“. Na oslavy by som už nemala nosiť šaty, ale rifle.

„Niečo na pitie?“

Chlapec kývol na stôl s plastovými pohármi a alkoholom. Skontrolovala som si zápästie, kde bolo *Nepí alkohol*. Všetci naokolo ho však pili.

„Áno, dám si,“ povedala som a čakala, čo bude nasledovať. Ruka mi navrávala, že *Drake odchádza. P frajer*. Som na rozlúčkovej oslave. P znamená Paige. Paigein frajer odchádza. Chúďa Paige. „Dám si to červené.“

Oblížala som si prst a začala zmazávať *Nepí alkohol*, až kým sa to nedalo prečítať.

Vysoký chlapec mi podal plastový pohár až po okraj plný vína. Pri prvom hlte som zvrátila tvár, no pohár alkoholu v ruke mi dodal pocit, že sem patrí. Znovu som sa vybrala hľadať Paige.

Mám sedemnást'. Som na párty. Drake odchádza. Drake je Paigein frajer.

Zastavila ma akási žena a položila mi ruku na plece. Otočila som sa. Mala blondavé vlasy s nádychom bielej, ostrihané do postupna. Bolo mi jasné, že je staršia než všetci ostatní, na tvári sa jej črtali vrásky. Bola to Paigeina mama. Nevieť prečo, ale nemá ma v láske.

„Flora,“ zakričala, aby som ju počula cez hlasnú hudbu. Jej pery sa usmievali, no oči nie. Opätovala som jej rovnaký úsmev. „Flora, si tu a si v poriadku.“

„Hej,“ zakričala som späť a energicky prikývla.

„Budem o tom informovať tvoju mamu. Písala mi zatiaľ len trikrát.“

„Okej,“ povedala som.

„Odchádzame s Daveom preč. Budeš v pohode? Viem, že vždy pri sebe musíš mať opatrovatel'ku.“

To bolo trochu hnusné.

„Jasné, budem.“

Ešte chvíľu na mňa pozerala, potom sa otočila a odkráčala. Tá žena je Paigeina mama a býva tu.

Hudba stíchla a ja som si vzdychla od úľavy. Bola hlasná a ukričaná. Hneď však začala hrať iná pesnička a ľudia okolo mňa skákali a tancovali ten „tanec“, ktorý v žiadnom prípade neviem napodobniť. Očividne boli nadšení z novej, ešte skákavejšej pesničky.

Niektu pri mojom uchu zakričal: „Dajte tam späť Pixies!“ Strhlo ma a vyliala som červené víno priamo na šaty. Vyzeralo to ako krv.

Dievča predou mnou cúvlo a stúpilo mi na nohu. Malo veľmi krátke vlasy, obrovské náušnice a krikľavý rozmazaný rúž na perách, ktoré vďaka nemu vyzerali ako nejaká rana.

„Och, prepáč,“ povedala a vrátila sa k rozhovoru.

Musím odísť. Naozaj sa odtiaľto musím dostať. Oslavy už nie sú také, aké bývali, so šatami, súťažami a tortou. Paige mi zmizla z dohľadu, nemám sa s kým baviť.

Vybrala som sa k dverám a vôňa mora, ticho po vypnutej hudbe, zvonivý zvuk ako u nás doma a „ššš“ sa rozliehali celou miestnosťou. Rozhovory postupne stíchli, zastala som a pozrela sa rovnakým smerom ako všetky ostatné tváre.

Stál na stoličke: Drake je Paigein frajer a Paige je moja najlepšia kamoška. S ňou som sa vždy cítila sama sebou. Prvýkrát sme sa stretli ešte ako šesťročné, keď sme začali chodiť do školy. Bola rovnako nesmelá ako ja a obe sme mali vlasy zapletené do vrkočov. Spomínam si, ako sme na ihrisku skákali gumu. Pamätám si, ako sme sa spolu učili čítať – mne to už išlo, tak som jej pomáhala. Písali sme si spolu domáce úlohy, ona vždy vymýšľala divadielka a hľadala stromy na lezenie. Pamätám si, ako sme spolu začínali posledný ročník na základnej a tešili sa na strednú. Paige poznám a vždy ma prekvapí, keď si uvedomím, že je dospelá. Znamená to, že Drake je jej riadny frajer, nielen taký akože.

Drake mal tmavé vlasy a okuliare s čiernym rámom. Mal na sebe rifle ako všetci ostatní. Nezdal sa mi povedomý.

Oči mu prebehli davom, a keď sa stretli s mojimi, nachvíľu sa usmial a pozrel inam. Znamenalo to, že aj keď si ho nepamätám, poznáme sa. Na stoličke vedľa stála blondína a uprene sa naňho dívala. Stála príliš blízko. Už som ju niekde videla. Nemala by naňho tak zízat', je to Paigein frajer.

„Hej, ľudia, ďakujem, že ste prišli,“ zavolať do davu. „Nechákal som takýto riadny žúr. Chápete, bol som tu tak päť minút. Lepšie povedané, päť mesiacov. Bolo super bývať u tety Kate a strýka Jona, nikdy som nemyslel, že si nájdem toľko nových kamošov. Čakal som, že Cornwall bude len taká malá napodobenina Londýna a budem chodiť na doubledeckeroch, chápete, ješ' hnusné britské polotovary a stane sa zo mňa namyslený futbalista. Naopak, mal som sa tu úplne najlepšie. Dúfam, že zostaneme v kontakte. Ak by niekto z vás chcel prísť na Svalbard a navštíviť ma v tej najkrajšej krajine pod slnkom, len príd'te. Už odjakživa som tam chcel ísť bývať, a teraz sa mi to podarilo. Tým však nechcem povedať, že Cornwall nebol úžasný, lebo naozaj bol.“

Niekoľko ľudí za mnou ticho utrúsil: „Ešte chvíľku by mohol vychvalovať tie ľadovce.“ A jeho kamoš sa zasmial.

V ruke som držala mobil. Odfotila som ním Drakea, nech nezabudnem, čo tu robím. Neviem, čo je to Svalbard. Čudné slovo. No podľa všetkého sa mi páči.

Dopila som zvyšok odporného vína a pozrela sa po ďalšom. Bolo mi celkom nanič.

„Samozrejme,“ pokračoval, „medzitým som mal to šťastie stretnúť moju nádhernú Paige.“ Zastavil, usmial sa a trochu sa začervenal.

Spzoza mňa sa znovu ozvalo mrmlanie: „Tá baba je trochu iný level.“ A jeho parták súhlasne zašomral.

„Vďaka nej som spoznal viacerých z vás, priatelia. Budete mi veľmi chýbať. V každom prípade, ďakujem vám. Zostaneme v kontakte. Na Facebook pre vás hodím zasnežené fotky. To je asi tak všetko. Och, a ďakujem Paige, Yvonne a Daveovi za tento dom, plánoval som byť len v nejakom bare. Tak teraz nazdravie a nerozmláťte to tu.“

Potom nasledoval krátky potlesk a Drake nemotorne zliezol zo stoličky. Všetci držali drinky, takže tleskali ticho a ťarbavo.

Snažila som sa dať si dokopy všetko, čo práve povedal. Odchádza. Ide niekam, kde je sneh, a teší sa z toho. V Penzance bol päť mesiacov, býval u tety Kate a strýka Jona. Túto oslavu mu nachystala Paige.

Paige stála v rohu obklopená skupinkou ľudí. Pozrela na mňa a iba pohybom obočia sa spýtala, či som okej. Naznačila som, že áno.

Paige je nádherná, má dlhé čierne husté vlnité vlasy a smotanovobielu pokožku. Keď sa usmieva, na lícach sa jej tvoria jamky. Vyzerá ako porcelánová bábika. Dnes mala oblečené bledomodré krátke priliehavé šaty, hrubé pančuchy a výrazné čizmy. Pohľadom som preletela po svojich trápnych bielych šatách a snažila sa nepozerať na tie hrozné topánky. Celé zle.

Chcela by som vedieť, ako to vyzerá v zrkadle. Nijaké tu nevidím.

Na vnútornej strane ruky som mala drobným písmom napísanú poznámku: *Zajtra ideš s Paige do kina. Skús ju rozveseliť.*

Do plastového pohára som si doliala víno a bočnými dverami som čo najnenápadnejšie vyšla von. Akoby nebolo všetkým jedno, že odchádzam. Chladný vzduch mi udrel do tváre a more mi naplnilo uši aj pľúca. Na niekoľko sekúnd som zatvorila oči. Vďaka bohu, že som už vonku.

Stála som uprostred cesty. Bola noc. Obzerala som sa a chcela zistiť, čo sa deje. Medzi mojimi chodidlami sa tiahla biela

čiaru. Stála som presne v strede cesty. S obrovskou rýchlosťou sa na mňa valilo auto a trúbilo. Uprene som sa dívala na blížiace sa svetlá, no auto sa uhlo a pokračovalo v ceste, trúbilo a postupne sa vzdalovalo.

Nemala by som byť vonku sama. Nemala by som stáť uprostred cesty. Len nedávno mi dovolili chodiť cez cestu bez dospeláka. Prečo som potme vonku? Prečo som sama? Kde je mama?

Mala som na sebe biele šaty a čudné žlté topánky. Na šatách svietila veľká červená škvrna, no pri dotyku ma to nebolelo. V ruke som držala plastový pohár s džúsom, trošku sa mi vylialo na bielu čiaru.

Mám desať rokov. Nevieť, prečo som v dospelom tele. Nepáči sa mi to a chcem ísť domov. Prebehla som na chodník a ocitla sa na brehu mora. Z každej strany znela hudba. Oprela som sa o zábradlie a snažila sa nepanikáriť.

Odpila som si z pohára a striaslo ma. Toto nie je džús, ale tú odpornú chuť poznám, už som to musela piť.

Pozrela som sa na ruku. FLORA... Tak sa volám. Tieto značky na ruke sú písmená, ktoré tvoria moje meno. Toho sa musím držať. Som Flora. Pod tým bolo napísané: *bud' odvážna*. Zatvorila som oči, zhlboka sa nadýchla a dala sa dokopy. Nevieť, prečo som tu, ale budem v poriadku.

Mám 17, písalo sa ďalej.

Na druhej ruke bolo slovo OSLAVA. Drake odchádza. Paigein frajer. Pod tým bolo niečo rozmazané, nedalo sa to prečítať. Na vnútornej strane ruky stálo: *Zajtra ideš s Paige do kina. Skús ju rozveseliť. Na zápästí som zbadala: Mami a oči: Morrabské záhrady č. 3.*

Vieť, kto je Paige. Moja kamoška. Stretla som ju, keď sme mali šesť a začali sme chodiť do školy. Drake je jej frajer, no odchádza a Paige potrebuje, aby som ju rozveselila.

Vieť, že mám rodičov, a vieť, kde bývajú. Na Morrabských záhradách číslo tri. Potrebujem ísť domov a aj to urobím. Ešte nikdy mi takto nebolo. Točí sa mi hlava.

Dívala som sa na odraz skoseného mesiaca na hladine. O zábradlie bol priviazaný plagát. HĽADÁ SA MAČKA. ČIERNO-BIELA MAČKA BEZ UŠÍ. ZMIZLA V UTOROK. Napísali tam aj telefónne číslo. Plagát som si odfotovala raz, druhýkrát a tretíkrát. Hrozné pomyslieť si, že sa kdesi túla stratená mačka bez uší. Nebude počuť, ani keď pôjde auto. Musím ju pohľadať. Ktovie, či ju už nehľadám. Možno preto som tu.

Otočila som mobil a spravila si selfie. Na fotke som vyzerala úplne inak, akosi staršie. Už nemám desať.

Oslava. Drake odchádza, Paige je smutná. Mám sedemnást. Musím byť odvážna.

Voda sa černela, bola to nekonečná čiernota, ktorá sa tiahla až k neviditeľnému horizontu. Odraz mesiaca osvecoval jej temnotu. Breh ohraničovala žiariaca promenáda.

Premýšľala som, či mám ísť na pláž a na zablatených kameňoch a mokrom piesku zničiť čudné žlté topánky, ktoré ani neviem, či sa mi páčia.

Mohla by som si sadnúť, pozerat' ešte chvíľu do vody a piť červený nápoj z pohára, ktorý mám v rukách. Krokmi, ktoré sa medzitým zmenili na tackanie, som opatrne zišla dolu medzi skaly. Podpätky sa vôbec nezabárali. Kamenistý piesok bol oveľa pevnejší, než vyzeral. Našla som si miesto na sedenie a pozorovala vodu.

Vlny hlučne narážali do skál a za mnou zazneli kroky. Neobzrela som sa. Niekoľko si ku mne sadol.

„Flora,“ povedal chlapec s veľkým úsmevom. Sedel na skale a pleciami sa nám dotýkali.

„To je víno, však?“ vzal mi pohár a odpil si. Pozrela som na neho. Nie je to žiadny model ani filmová hviezda. Má okuliare, tmavé vlasy a rifle.

Odtiahla som sa.

„To som ja Drake,“ povedal. „Flora, si v pohode?“

„Ty si Drake?“

„Hej. Och áno. Už viem, čo sa stalo. To je v pohode, Flora. Poznám ťa už mesiace. Bol som Paigein frajer.“

Nevedela som, čo mu na to povedať.

„Všetko v pohode, naozaj. Piješ víno? To sa mi na teba nepodobá.“

Chcela som niečo povedať, no všetky slová mi akoby vyfúklo z hlavy. Snažila som sa pôsobiť normálne. Toto je Drake. Má rozlúčkovú oslavu a teraz sedí na pláži.

„Čo tu robíš?“ spýtala som sa. „Čo robíš na pláži?“

Skontrolovala som slová na ľavej ruke. Prečítala som ich vďaka pouličnej lampe za nami. Drake odchádza, písalo sa tam. Kúsok pod tým bolo niečo nečitateľné. Pravá ruka mi pripomínala, aby som bola odvážna.

Chytil mi ľavú a čítal. Jeho ruka zohrievala moju.

„Drake odchádza,“ prečítal. „Paigein frajer.“ Obaja sme pozerali na načmárané slová. „FLORA, buď odvážna,“ povedal nahlas, čítal z druhej ruky. „Páči sa mi, ako si všetko píšeš na ruky. Funguje to? Pomáha ti to pamätať si?“

Držal ma za obe ruky.

Povedal: *Bol som Paigein frajer.* Nechápem, prečo je teraz tu. Odchádza. Ide niekam inam.

Noc sa ochladila a mrazivý morský vietor mi fúkal priamo do tváre.

„Aké to bude,“ rozprávala som rýchlo, lebo som sa cítila trápne, „tam, kam ideš?“

Ešte stále ma držal. Páčilo sa mi, ako mi dlaňami zohrieval ruky. Z jeho pohľadu som vyčítala, že by som mala poznať odpoveď na svoju otázku.

„Bude to úžasné,“ povedal. „Chladné miesto. Už som tam raz bol. Akože fakt dávno. Cez prázdniny sme šli na Svalbard pozrieť si polnočné slnko. Mal som desať a odvtedy som tam vždy chcel ísť bývať. Teraz, po deviatich rokoch, to konečne urobím. Bude to epické.“ Povzdychol si.

„Štúdium je v angličtine, lebo tam žijú ľudia z celého sveta. Mám šťastie. V jazykoch som totiž nahovno.“

Trochu sa posunul, takže sme sa dotýkali celým bokom tela. Pustil moju ľavú ruku a pravú stisol ešte silnejšie.

Nedokázala som sa sústrediť na Drakeove slová, pokožka na celom mojom tele si žila vlastným životom. Extrémne scitlivelá a jediné, po čom každúcká jej časť túžila, bolo cítiť jeho dotyk.

Drake je Paigein frajer a neviem, čo tu robí.

„Máš šťastie,“ zopakovala som. Hlavu som položila na jeho rameno, nebolo čo stratiť. „Máš devätnásť,“ povedala som. „Ja sedemnásť.“ Zdalo sa dôležité pamätať na to. Zdvihla som hlavu, lebo Drake je frajer mojej kamošky.

Natiahol sa, jednou rukou ma objal a položil mi hlavu späť na svoje rameno. Podľahla som, oprela sa oňho a cítila, ako ma jeho ruka obopína.

„S Paige sme sa rozišli,“ povedal.

Otočil tvár ku mne a ja k nemu. Keď sa jeho pery dotkli mojich, vedela som, že nemôžem vycúvať.

Nad nami prechádzali autá. Vlny pri našich nohách chodili sem a tam. Bozkávala som Drakea. Chcela by som s ním sedieť na pláži celú večnosť. Netušila som, ako a prečo sa to deje, no nepochybne to bola jediná dobrá vec, ktorá sa mi v živote stala. Svetlá blikali a celý okolitý svet sa rozplynul.

Vrátila som sa späť do reality. Vlny narážali o pobrežie a vietor mi rozfukoval vlasy do všetkých strán.

„Hej,“ ozval sa. „Nešla by si so mnou niekam? Akože teraz? Mohli by sme spolu stráviť noc...“

Uprene som sa na neho zadívala. Mohli by sme spolu stráviť noc. Všetko sa vo mne naplo. Chcem s ním stráviť noc. Nevedela by som, čo robiť. Chce so mnou stráviť noc. Noc. Túto noc.

Musím ísť domov.

„Ale moja mama...“ začala som. Pozerali sme jeden na

druhého a ja som nedokázala dokončiť vetu. Nemohla som uhnúť pohľadom. Sklonila som sa a chcela ho pobozkať, no on sa odtiahol.

„Tvoja mama,“ povedal. „Bože, prepáč. Bol to hlúpy nápad. Teda... Čo som si to, dopekla... Nechcel som...“

Stíchol. Nedokázala som povedať ani slovo, tak som len prikývla. Pozeral na mňa nečitateľným pohľadom.

„Som v pohode,“ povedala som mu. „Ach, prepáč, nikdy... Nikdy by som... Nikdy som...“ Strčila som si do úst pramienok vlasov. Nevieť dokončovať vety. Chcela by som mu povedať, že som nikdy nič podobné nečakala. Že sa mi nikdy nič také nestalo. Že som zmätená a stále sa snažím precitnúť. Že ho budem navždy milovať, lebo som sa vďaka nemu cítila ako normálne dievča. Že by som s ním rada strávila noc. Nemôžem však zradiť kamošku a nemôžem zostať vonku celú noc, jednoducho nemôžem.

„Zavolala by políciu,“ dodala som, mysliac na mamu.

„Políciu, preboha. Som idiot. Zabudni, že som niečo povedal.“

Jemné chĺpky na rukách mi stáli dupkom od zimy. More sa rozbúrilo, špliechalo a mesiac spolu s hviezdami mizol za oblakmi. Obloha bola prázdna ako more.

„Chcel som len,“ začal Drake. „Môžem to povedať, lebo, však dočerta, aj tak si to nebudeš pamätať. Sedíme v bare s tebou a Paige a pozerám na teba. Si krásna blondavá a úplne iná ako všetky ostatné dievčatá na svete. Premýšľam, aké by to bolo byť s tebou. Si taká iná. Vždy si sa na mňa usmievala. Chcel som sa o teba starať a počúvať ťa, lebo veci, ktoré hovoríš, sú úplne iné, ako hovorí väčšina ľudí.“

Vzal si moju tvár do dlaní. „Budeš v pohode, Flora?“

Prikývla som. Chcem si zapísať, že ma pobozkal. Hneď teraz. Bolo by čudné čmárať si po ruke, kým rozpráva. Chcem si zapísať, že ma na noc chcel niekam vziať. Nesmiem na to zabudnúť. Možno by sme spolu mohli stráviť

noc. Niečo by sme vymysleli. Mohla by som byť na jednu noc ako normálna dospelá osoba.

„Budem v poriadku,“ povedala som. „Pozri, môžeme niekam ísť. Určite by som mohla. Bolo by to v pohode.“

„Nie, prepáč. Moja chyba. Nemôžeme. Ale mohli by sme zostať v kontakte. Len mi daj vedieť, že si v poriadku. Dáš mi vedieť, však?“

„Zostaneme v kontakte.“ Znovu som ho chcela pobožkať. Keby ma tak mohol bozkávať ďalej. Chcem vymazať celý okolitý svet, až kým nezostane nič iné len Drake, ja a pláž.

Voda sa priblížila, odtiahli sme sa na čím ďalej užší pásik pláže. Zhlboka sa nadýchol a stisol mi ruku ešte pevnejšie.

„Flora Banksová,“ začal. „Dávaj si na seba pozor. Paige nič nepovedz. Nepovedz o tom ani svojej mame. Nepíš si to na ruku.“ Zodvihol kamienok a podržal ho na rovnej dlani. Bol to malý, úplne hladký kamienok. Aj v mesačnom svetle som videla, aký je dokonale čierny, aj keď väčšinu pláže tvorili bridlicovosivé kamene.

„Vezmi si ho,“ povedal. „Je pre teba.“

Vložil mi kamienok do dlane a zavrel ju.

„Nechám si ho navždy,“ povedala som.

Obaja sme vstali. Bola som zmrznutá, strnulá a zmätená. Túžila som vliezť do postele a donekonečna si túto chvíľu premietat' v hlave. Drake sa tiež postavil, natiahli sme sa a pozerali jeden na druhého.

„Tak,“ povzdychol. „Tak ja... Ach, už sa tam nemôžem vrátiť. Nie teraz. Pôjdem domov a ráno potichu odídem.“

Znovu ma pobožkal na pery. Oprela som sa o jeho hrud' a cítila, ako ma obopínajú jeho ruky. Už nikdy sa takto nebudem cítiť.

„Odprevadím ťa domov?“ opýtal sa, no ja som pokrútila hlavou. Zostala som na pláži a hľadela za ním, ako odchádza. Podišiel k schodom a začal stúpať do reálneho sveta. Zastal, zakýval mi a navždy odkráčal z môjho života.

Pobozkala som chlapca svojich snov a on sa sťahuje niekam, kde je zima a polnočné slnko. Pozdvihla som oči k tmavej oblohe.

Keď som sa vrátila domov, čakala ma mama v nočnej košeli, s rozpustenými vlasmi. Držala hrnček čaju. Dala mi pusu na líce a prehliadla si ma od hlavy po päty.

„Mala si sa dobre?“ spýtala sa.

„Hej.“

„Pila si.“

„Trošku.“

„Pozri na tú škvrnu na šatách... Čo už. Bolo to v pohode?“

Tvár sa mi rozžiarila. „Hej. Bolo to vlastne super, ďakujem. Úplne najviac super.“

„To som rada. Odprevadila ťa Paige?“

„Áno.“

„Fajn. Prosím si naspäť svoje topánky.“

Zhodila som zo seba žlté topánky a vybehla hore schodmi. V izbe som sa prezliekla do pyžama a zapísala si každý jeden detail dnešného stretnutia s Drakeom. Otočila som zápisník na opačnú stranu a písala tam, aby mama na nič neprišla, potom som ho ukryla na spodok škatule pod posteľou. Na žltý lístok som si napísala poznámku. Keď sa ráno zobudím, budem si to čítať znovu a znovu.

Čítala som, no nebolo to potrebné, pretože som si všetko pamätala.

Čierny kamienok ležal na nočnom stolíku. Pamätám si. Mám sedemnášť.

DRUHÁ KAPITOLA

„Pobozkala si ho!“ Nekričala, no bolo by lepšie, keby áno. Paige išlo roztrhnúť od tichej zúrivosti. Zabodla do mňa prenikavý pohľad a zopakovala: „Pobozkala si ho. Viem to. Ty si to nepamätáš, no urobila si to a viem to, pretože...“

V hlave mi hučalo a nemohla som sa sústrediť na jej slová. Vidím, ako rozpráva. Viem, že je našťvaná a má na to plné právo. Rozpráva, no ja nepočujem. Pozbierala som všetky sily a pozrela jej do tváre.

Zhlboka dýchala. „Ešte si si to aj zapísala!“ Držala v ruke jeden z mojich žltých papierikov, takže som to nemohla poprieť. Tie slová sú napísané mojou rukou a ona dobre vie, že si zapisujem len pravdu. Stalo sa to, o tom nepochybovala.

Aj ja to dobre viem. Pamätám si. Spomínam si na veci pred chorobou a teraz si už pamätám aj bozk s Drakeom. Dobré viem, že už nie som malé dievčatko, pobozkala som chlapca na pláži a chcel so mnou stráviť noc. Nemám dešať, mám sedemnášť.

Všetko si pamätám vďaka kameňu, Drakeovi, láske. Možno práve takto vyzerá láska.

Nedalo sa to poprieť. Bozkávala som sa s Drakeom. Možno mi to napravilo pamäť, aj keď si stále nespomínam na veci, ktoré sa mi stali od desiatic. Zahľadela som sa na žltý papierik v Paigeinej ruke, na jeho okraji boli slová napísané drobným písmom. V strede stálo hrubými písmenami: *kúpiť mlieko*. Na okraj papierika som malinkým písmom napísala: *Pobozkala som Drakea. Milujem ho*. Nedokázala som od tých slov odtrhnúť pohľad. Žasla som nad tým, že sa to vôbec stalo. Naplnila ma radosť a zároveň mi bolo do plaču.

Stále tak trochu rátam s tým, že raz zabudnem, no za-

tial' si spomínam. Sedela som na pláži, on prišiel, sadol si vedľa mňa a pobozkali sme sa.

Okrem spomienok spreď choroby je to jediná, ktorá jasne svieta v mojej pamäti. Držím sa jej a nechcem ju pustiť, nech ten moment môžem prežívať znovu a znovu. Nevieľ, prečo neodišla, a ako dlho ešte zostane. Zbožňujem ju. Chcem si ju navždy uchovať. Ak si na ňu spomínam, zapamätám si aj iné veci. Drakeov bozk ma vylieči. Znovu si niečo zapamätám, hádam to nebude tento rozhovor.

Paige stískala papierik a zazerala na mňa s toľkou nenávisťou, že som musela sklopiť zrak. Sedeli sme v peknej maličkovej čajovni uprostred starej židovskej štvrťi a čakali na čaj. Potom sme mali v pláne ísť niekam inam. Paige papierik našla, keď som si sadla a vytiahla mobil, aby som napísala mame, že som na mieste. Z mojej tašky vyskočila sprška žltých papierikov. Paige sa po ne načiahla a ja som úplne zabudla, že by tam mohlo byť niečo, čo by nemala vidieť.

Zabudla som. Jasné, že som zabudla. Bozk si pamätám, ale nie to, že som si to celé zapísala.

Na okraji papierika uvidela Drakeovo meno a vzala mi ho. Teraz ma prebodávala pohľadom.

„Ty ho miluješ?“ spýtala sa. „Nielenže si ho pobozkala – kol'kokrát, o tom neviem viac ako ty – ale ty si dokonca myslíš, že ho miluješ. To som od teba nečakala.“

Nevedela som, čo na to povedať. Milujem ho, no Paige sa nesmie dozvedieť, kol'ko vášne sa v tom bozku ukrývalo. Aj tak som prikývla.

„Pobozkala si ho. Nepovedz, že nie. Viem to na sto percent.“

Pohľad som uprela na akože drevenú podlahu. Potom som odvrátila tvár a zahľadela sa na ľudí pri veľkom stole. Normálna rodina – dvaja dospelí a dve deti, rodičia čítali noviny, deti do seba kopali pod stolom, všetci mali oblečené rifle a modré flísové bundy.

„Odišiel na pláž a nevrátil sa,“ zašepkala. „Bola si s ním celú noc.“

„Nebola! Šla som domov. Môžeš sa spýtať mojej mamy. Paige, naozaj si to pamätám!“

Viem, že so mnou chcel stráviť noc. To jej nepoviem.

„Nemôžeš si to pamätať. Keby si si Drakea dotiahla domov, celú noc by si sa k nemu túlila v tej tvojej krpatej posteli a ráno by vypadol, mama by ťa kryla. Nič by mi nepovedala, bála by sa, že stratíš jedinú kamošku v celom šírom svete. Mimochodom, odkáž jej, že som si to s tou malou láskavosťou rozmyslela. Súhlasila som, len aby mi už dala pokoj. Povedz, nech ťa vezmú so sebou.“

„Nie!“ všetka krv sa mi nahrnula do hlavy. „Prisahám, Paige! Sedeli sme na pláži. Pobožkali sme sa a mrzí ma to. Potom som šla domov a on šiel... Neviem kam. Prepáč mi. Nemyslela som, že sa to stane. Ale naozaj si to pamätám. Fakt, je to tu, v mojej hlave.“

Netušila som, čo myslela tou *malou láskavosťou*. Nebol práve najvhodnejší čas zisťovať to. Pravdepodobne mi to hovorili už miliónkrát.

„Tak ty si to tak nemyslela? Ježišikriste. A že si to pamätáš – ani sa nenamáhaj tvrdiť niečo také. Viem, že si to nepamätáš.“

„Nemyslela som, že sa to stane, nieže som to tak nemyslela. Prekvapil ma. Pamätám si to, neviem prečo, ale...“

„Miluješ ho,“ prerušila ma.

Zahanbene som stiahla hlavu medzi ramená.

„Oprava: zapísala si si svoj milučký lúboštný príbeh na kúsok papiera a prečítaš si ho každé dve hodiny, keď všetko zabudneš, a presvedčíš samu seba, že ho miluješ. Úbohé. Hlavne od neho. Nech sa páči, ak si hľadala takéhoto chalana. Neprekvapilo by ma, a nemalo by ani teba, keby ťa za posledné mesiace dookola takto balil. No pekne. Na tom severnom póle ti je na dve veci. Len si ber môjho frajera, aj tak ho nebudeš mať.“ Stíchla a zhlboka sa nadýchla.

„A vieš čo ešte? Dlhé roky som bola jediná, kto na teba dával pozor. Keby som ťa so sebou nebrávala von, sedela by si doma na zadku pri mamičke. Vzala som ťa do kina, na zumbu, celý rok sme chodili po koncertoch. V škole som sa o teba starala lepšie ako tvoja vlastná opatrovatel'ka. Pomôžem ti, vždy keď zabudneš, kde si. Mojej mame to odjakživa liezlo na nervy. Vraj by som ťa nemala toľko obškakovať. Ale jasné, len si ber môjho frajera. Škoda slov...“

Zmĺkla, keď sa objavila znudená čašníčka s naším čajom na okrúhlej tácke. Strašne dlho pred nás ukladala šálky, krčiaztek s mliekom, misku s baleným cukrom a nakoniec sýtomodrý čajník.

Po celý ten čas sme jedna na druhú nepozreli a neprehovorili ani slovo. Keď čašníčka skončila, Paige odsekla krátke „dĺky“.

Naliala som nám obom čaj, najskôr jej. Paige sa prizerala, ruka sa mi triasla a čaj sa zrazu vylial, začal stekať k hrane stola. Neurobila vôbec nič, tak som zvyšok čaju doliala do šálok a šla k pultu vziať za hrst' servítok, aby to nestieklo aj na podlahu.

Paige sa šálky ani nedotkla. Mala na sebe čierne obtiahnuté nohavice a priliehavé tričko s hlbokým výstrihom, vlasy stiahnuté do copu a na ústach výrazný rúž. Podľa mojej ruky sme mali ísť do kina. Asi by rozprávala o Drakeovi a o tom, ako strašne jej chýba.

No teraz už nič z toho robiť nebudeme. Už nikdy viac.

Paige sa zhlboka nadýchla a pokračovala tam, kde skončila.

„Škoda slov. Vždy som tušila, že si doňho. Bolo mi to jasné. Nikto na svete nie je tak ľahko čitateľný ako ty, Flora. Len som si nemyslela, že sa na to chytí. Bohvie, koľkokrát sa to už stalo. Nemala som tušenia, že si ťa vôbec všimol mimo tvojej ohromne zaujímavej choroby. No nič, nepresvedčíš ma, že si sa s ním nevyspala. Nič. Tak či tak sa tej myšlienky nezbavím. Môj frajer. Môj. Viem, že naň-

ho aj tak zabudneš, lebo si ho nepoznala pred tou tvojou pseudochorobou, no jeho meno si mala napísané na ruke a hneď vedľa toho, že je môj frajer. Ja viem,“ vo vzduchu zamávala žltým papierikom, „myslíš si, že ho miluješ. Bola si doňho po celý ten čas tajne zamilovaná?“

Pokúsila som sa zavrtieť hlavou, no bezvýsledne.

„Neviem,“ vyšiel zo mňa nepatrný, traslavý hlások. „Nepamätám si.“

„Aha, to je v pohode.“ Zrazu sa usmievala a pozerala mi rovno do očí. „Napísala si si ohromnú love story a už sa necítiš ako malé decko. Už to nie je tajné, takže si môžeš doplniť svoj hlúpy lístoček. Ukáž. Urobím to za teba.“

Vystrela ku mne ruku. Posunula som k nej prázdne samolepiace papieriky. Z tašky vytiahla pero a začala písať – najskôr cez moje pôvodné poznámky, potom na dva prázdne lístočky. Postupne ich všetky nalepovala predo mňa na stôl. Keď skončila, schytila tašku a odišla. Čaju sa ani nedotkla.

Otvorila dvere, zastala a ešte raz sa na mňa pozrela. Pohľady sa nám stretli a Paige nachvíľu otvorila ústa, akoby chcela niečo povedať. Začala som vstávať, no pokrútila hlavou a odišla.

Čítala som si zbierku žltých papierikov. Kúpiť mlieko bolo preškrtnuté a namiesto toho tam stálo:

Pobozkala som Drakea. Milujem ho. Už to NIE JE tajné. Musím si nájsť novú najlepšiu kamošku.

Na druhom bolo: Paige vž so mnou nikdy neprehovorí. Už sa s ňou nesnaž spojť, nikdy.

A na tretom: UŽ NIKDY NEVOLAJ PAIGE A ANI JEJ NEPÍŠ.

S pohľadom upretým na papieriky som sŕkala čaj. Vo vrecku mi ležal kamienok, akoby tam na mňa zákerne číhal.

„Pamätám si,“ povedala som prázdnej stoličke oproti. „Naozaj.“

Keď som prišla domov, vládol tam chaos a ja som nemohla prestať myslieť na hádku s Paige. Rovno vo dverách stál kufor. Mama ma nečakala pri okne, na poschodí som začula kroky. Celý dom bol rušný a iný ako zvyčajne.

„Haló?“ zavolala som a vyzula si topánky. Ktovie, či ten kufor znamená niekoho príchod, alebo odchod. Možno je tu Drake. Možno odchádzame.

Spod rohožky som vytiahla letáky. Pizza a letáčik o letnej sezóne vo Flambards parku. Flambards je zábavný park s horskými dráhami a kolotočmi. Tam chcem ísť. Letáčik som si vložila do zadného vrečka nohavíc, kde som mala aj kamienok.

Tak veľmi chcem našim povedať o mojej spomienke. Nemôžem im však prezradiť, že som pobozkala Paigeho frajera. No zjavne sa tu niečo deje a mám strach, či im už Paige nestihla zavolať a prezradiť moje tajomstvo. Možno už o všetkom vedia a vyhadzujú ma z domu.

Oco zišiel dolu, bral dva schody naraz.

„Flora!“ povedal a otočil sa. „Annie!“ zakričal hore schodmi. „Flora je tu!“ Znovu sa pozrel na mňa. „Podme za mamou.“

Môj oco je milý a vtipný. Pracuje ako účtovník, no len čo príde domov a zatvorí za sebou dvere, oblečie si vlastnoručne upletený vzorovaný sveter. Keď mu mama neupraví vlasy, stojí mu na všetky strany. Stále vtipkuje. Urobil by pre mňa všetko a ja preňho tiež, keby som mohla. Vždy keď ho vidím, naplní ma pokoj a úľava. On je môj domov.

Teraz však pôsobil ustarostene. Pohľad mi padol na ruky, či som náhodou na niečo dôležité nezabudla.

„Sťahujeme sa?“ hádala som.

Oco sa pousmial. „Nie, nie zlatko, nestťahujeme sa. Annie!“

Mama zbehla dolu schodmi, skoro nás nabrala. Dlhý sveter za ňou vial, vlasy mala strapaté a kučeravé.

„Flora, zlatičko,“ povedala. „Ach, Flora, zlatko. Ako sa má Paige? Okej. Čo tak dať si hrnček čaju?“

Pozrela mi na ruky, vystrela som ich a ukázala, že nič nepribudlo. Žlté papieriky od Paige boli v mojej taške a mňa zaliala úľava. Nič nevedia. Už by panikárili a snažili sa Paige dohovoriť, všetko urovnať, akoby som bola malé decko, nezodpovedné za svoje konanie. Už nie som malé decko. Mám sedemnášť.

Vďaka Drakeovi si začínam pamätať. Už-už sa mi otvorili ústa, že im to poviem, no hneď som ich aj zavrela. Nechcem, aby vedeli, že som sa bozkávala s chlapcom na pláži. Pre našich som stále malým dievčatkom. Nemala by som sa bozkávať s chlapcami.

Vedela som, čo robím, a toho som sa chopila. Nebolo to odo mňa pekné, no ten bozk bol skutočný a môj. Nevyprchal mi z hlavy. Nezabudnem naň, pretože Drakea milujem. Pevne som stískala kamienok vo vrecku, lebo bez neho by sa spomienka rozplynula.

„Dám zovrieť vodu na čaj,“ povedala som mame.

„Ďakujem, zlatko.“

Voda na sporáku zovrela a zaliala som čaj do bodkovaného čajníka, ktorý si pamätám ešte z detstva. Postavila som ho na stôl spolu s plastovou fľašou mlieka z chladničky a obľúbenými hrnčkami. Na chladničke visí plagát s obľúbenými hrnčkami všetkých členov našej rodiny – vytlačená A4 s fotkami a menami. Určite som to vyrábala ja. Môj obľúbený je, podľa všetkého, obyčajný ružový hrnček s bielymi bodkami. Mamin má nápis *Najlepšia mama na svete* a kreslenú ženu v zástere, na ocovom je *William Shakespeare* a obrázok bradatého muža. Určite nie sú ich najobľúbenejšie, ale aj tak som ich vybrala.

Paigine slová v taške ma ťažili. Nemusím si ich prečítať znovu, aspoň zatiaľ nie. Presne viem, čo hovoria. Akoby prepaľovali plátennú tašku a dotýkali sa priamo mojej pokožky.

„Flora,“ ozval sa oco, keď sme si sadli k stolu. Málokedy prvý nadviaže rozhovor. „Počúvaj. Nastala veľmi zložitá situácia.“

Na stole predou mnou ležal zápisník, pero a mobil, podľa vážnosti situácie šlo o niečo, čo si potrebujem zaznamenať.

Mama bez slova ohmatávala hrnček ani nám len neponúkla sušienku.

„Poznáš Jacoba?“ spýtala sa.

„Milujem Jacoba! Ved' je to môj brat. Kde je?“

Pozrela som na fotky na stene, kam smerovali ich pohľady.

Lepiacou páskou tam boli prilepené vytlačené fotky mňa, mamy, oca a nejakého chlapca. Všetci sme tam mali mená, pod chlapcovou fotkou bolo napísané *Jacob (brat)*.

Jacoba poznám, ľúbim ho najviac zo všetkých ľudí na celom svete. Je odo mňa starší, často ma naťahoval a nosil hore-dolu, pri telke som mu sedávala v lone a veľmi jasne si pamätám, ako mi raz dovolil nalakovať mu nechty na nohách.

„Jacob je vo Francúzsku,“ vyhrkla mama. „Je od teba starší. Vieš to, však? Má dvadsaťštyri. Býva vo Francúzsku a nevidame ho veľmi často, ale napriek tomu ťa veľmi ľúbi. Ešte viac ako nás.“

„Dvadsaťštyri?“ zamračila som sa na fotku. Chlapec na nej bol chudý, tmavovlasý a kostnato-pekný. Nevyzeral na dvadsaťštyri.

„To je stará fotka,“ ozval sa oco. „Hej, teraz má dvadsaťštyri. Už sme ho pár rokov nevideli.“ Skontroloval môj výraz tváre, potom pokračoval. „Včera sa nám ozval a ráno volali z nemocnice. Vraj je na tom dosť zle. Musíme ísť za ním, Flora.“

Snažila som sa rýchlo si utriediť myšlienky.

„Ak sme ho už niekoľko rokov nevideli, ako viete, že ma stále ľúbi? Ja viem, že ho ľúbim, lebo si to pamätám.“

„Jednoducho to vieme,“ povedala mama. „O to tu teraz nejde. Musíme ísť za ním do nemocnice.“

„Ideme do Francúzska? Preto ten kufor? Odchádzame z domu? Ideme za Jacobom?“ Ešte nikdy som nebola preč z domu. Francúzsko si okrem hmlistého obrazu Eiffelovky absolútne neviem predstaviť.

„Nie tak celkom,“ začal oco a mama vypila pol hrnčeka na jeden glg. Vyzerala veľmi vystresovane. „Ty nie. My pôjdeme, ale ty zostaneš. Tu ti bude najlepšie. Francúzsko by bol priveľký šok a my sa musíme venovať Jacobovi. Cestovanie by bolo náročné a ťažko by si si zvykala na nové miesto. Tu ti bude lepšie.“

„Ale ja chcem vidieť Jacoba! Musím ísť s vami!“

„Nemáš ani pas,“ namietala mama, jej hlas znel čudne. „Bude bezpečnejšie, keď zostaneš tu. Včera som sa rozprávala s Paige, krátko predtým, ako si k nej šla na oslavu. Príde a celý čas zostane s tebou. Už som prichystala hostovskú. Bude sa o teba starať. Keď budeš niečo potrebovať, určite nechod' k susede, lebo pani Roweová je ešte zmätenejšia ako ty. Bohvie, čo by ste vy dve spolu vyviedli. Len sa spoľahni na Paige a všetko bude v poriadku. Nechám v chladničke plno jedla a nebudeme preč dlho. Každý deň ti napíšem, keď bude čas dať si liek. Večer si vždy môžeš dať tabletku navyše, aby si pokojne spala. Ak zabudneš, kde si, Paige ti pripomenie.“

„Aha,“ zamyslela som sa nad týmto neočakávaným plánom. Paige určite nepríde a nebude mi pripomínať, kde som, Paige sa so mnou nebaví, lebo som sa bozkávala s jej frajerom. Ešte stále držím v hlave náš rozhovor. Ak rodičom nič nepoviem, zostanem doma úplne sama.

Naškrabala som do zápisníka všetko, čo mi povedali, potom som si to odfotila do mobilu. Jacob je chorý, chcem ísť za ním, no nemám pas, takže nemôžem. Ak zostanem sama doma, celé dni môžem myslieť na Drakea. Budem môcť sedieť doma a spomínať na náš bozk. Hocikedy bu-

dem môcť ísť na pláž, kde sa to všetko stalo, a nikto sa ma nebude pýtať, kam idem. Bozk zostáva ako ostrov v mojej pamäti a chcem na ňom stráviť čo najviac času, pre prípad, že by raz zmizol.

Tá predstava ma sužuje.

„Ako dlho tam budete?“

Zbadala som, že sa jej trochu ulávil.

„Máme ubytovanie na päť dní. Čokoľvek sa bude diať, dovtedy by sme to mali vyriešiť a vrátiť sa. Ak by bolo treba, jeden z nás pôjde späť. Veľmi nerada ťa tu nechávam, ale teraz nemáme na výber, zlatko.“

Prikývla som a odpila si z čaju.

„Keď sa vrátite,“ začala som, „pôjdeme do Flambards parku?“

Mama sa zrazu oprela, akoby som povedala niečo šokujúce. Zavrela oči. Oco sa načiahol a položil dlaň na jej ruku.

„Niečo podnikneme,“ usmial sa. „Sľubujem.“

Sedela som pri stole v dome, ktorý poznám, s ľuďmi, čo vyzerajú ako moji rodičia, no oveľa staršie. Pohľad mi padol na ruku: Som Flora. Musím byť odvážna. Netuším, čo sa deje, o čom hovoríme a čo som robila ešte pred chvíľkou.

Viem však, že som sa s Drakeom bozkávala na pláži. Chcel so mnou stráviť noc. Už nie som malé dievčatko. Vlny udierali do skál, bola tma a na hladine sa leskol odraz mesačného svetla. Milujem ho.

Načiahla som sa do zadného vrecka nohavíc a našla zázračný kamienok, vďaka ktorému si pamätám. Stále tam je. Nevybrala som ho. Už-už sa mi otvorili ústa a chcela som o spomienke povedať našim, no potom sa mi zdalo, že vravieť rodičom o bozkávaní nie je vhodné, a hneď som ich zavrela.

Vo vrečku bol aj letáčik. Vytiahla som ho a položila na stôl. Oco sa načiahol, vzal ho a zahodil do koša. Ani som si nestihla všimnúť, čo na ňom bolo.

Vzala som zo stola papier a začala čítať. Nikto nič nevravel. Mama ma držala okolo pliec.

„Všetko v poriadku,“ ubezpečila ma. „Si doma. Práve sme ti povedali, že musíme ísť do Paríža za Jacobom. Je veľmi chorý a potrebuje nás. Ty tu pár dní zostaneš a Paige ti príde robiť spoločnosť.“

Jacob je môj brat, ktorého ľúbim. Pamätám si ho. Keď som bola malá, bol ku mne milý. Teraz je chorý a naši idú za ním. Príde Paige a bude sa o mňa starať.

To bude super.

„Dobre?“ spýtala sa mama. „Už si v obraze? Odchádzame zajtra nadržanom, lebo o jedenástej letíme z Exeteru do Paríža. Zapiš si to alebo, ak chceš, môžem aj ja. Ideme na letisko.“ Aj keď máme auto, neradi šoférujú. Celé dni len stojí na príjazdovej ceste a nikto ho nepoužíva. Netuším, odkiaľ to viem, ale je to tak. Musí to byť veľmi dôležité, keď sú ochotní šoférovať. „Poprosila som Paige, aby prišla o deviatej. Radšej si to ešte overme. Mohla by si jej zavolať. Alebo mám ja?“

„Nie, to je v pohode,“ ozvala som sa. „Ja jej zavolám. Teším sa, že tu bude so mnou.“

Bozkávala som sa s Paigeiným frajerom. Nesmiem to povedať mame.

„Sľúb, že sa mi ozveš.“

„Sľubujem,“ povedala som. „Ozvem sa.“

„Napíš nám esemesku,“ dodal oco. „Neodpíšeme, len ak budeme v lietadle, lebo vtedy si musíme vypnúť mobily.“

„Alebo ak nebudeme mať signál,“ doplnila mama. „Skontrolovala som medzinárodné pokrytie, mobily by nám mali fungovať aj vo Francúzsku. Vrátime sa ešte pred tvojimi narodeninami. Nikdy by sme ich nezmeškali. Len maj vždy nabitý telefón a kontroluj si správy.“

Vstala som a zasunula stoličku. Prevrátila sa a s rachotom padla na zem. Nešikovne som sa načiahla a zdvihla ju.

„Budem v pohode,“ ubezpečila som ich. „Jasné, že budem, zvládnem to tu aj sama. S Paige. Všetko bude fajn. A,“ dodala som, „hneď teraz jej zavolám, dobre? Nebojte sa o mňa. Spolu s Paige to zvládneme.“

Mama sa usmiala. „Samozrejme, zlatko. Po celom dome ti nechám odkazy, dobre? Keď tu bude Paige, nemusím sa o teba báť.“

„Teraz sa bojte o Jacoba, nie o mňa. Čo sa s ním deje?“

„Nevieme,“ povedal oco.

Zavolala som Paige, no nezdvihla mi.

Vo svojej izbe som našla ďalšiu Jacobovu fotku. Chlapec na nej stál uprostred záhrady a mal na sebe tričko s nápisom *Arizona Grand Canyon State*. Za ruku držal malé blondavé dievčatko v modrých šatách. Podľa nápisu pod fotkou som to malé dievčatko bola ja.

Stáli sme v našej záhrade, no vtedy tam bola aj hojdačka. Aj teraz by som chcela hojdačku. Asi poprosím našich, aby mi ju kúpili.

Zvesila som fotku zo steny a chvíľu sa na ňu dívala. Končekom prsta som sa dotkla jeho tváre. Toto je môj brat Jacob. Teraz je starší a ochorel. Pozrela som sa na druhú stranu fotky, niečo na nej bolo napísané. Nečakala som to.

„Zavolajte mi. Lúbim vás.“ Potom nasledoval rad čísel.

Chvíľu som na ne pozerala a potom fotku zavesila na miesto.

Po zvyšok dňa mama varila, hoci by som sa o jedlo zvládla postarať aj sama. Bojí sa, že by som mohla nechať zapnúťú rúru alebo nejakým spôsobom pustiť plyn a škrtnúť zápalkou. Všetko dala do hrncov a nádob s fóliou a každé jedlo označila dňom, kedy ho máme zjesť. Na zajtra lasagne, v utorok kari, v stredu zapekanú rybu, cestoviny so syrom na štvrtok a na piatok pizzu. V sobotu sa vrátia

domov. Skrinky boli plné pečiva a paštét a mama mi na sporáku nechala aj obrovský hrniec polievky.

Po ďalšom pokuse dovolať sa Paige som si všimla, že už je to piaty raz. Stále mi nedvíhala. Zrazu som dostala esemesku:

Prestaň mi vyvolávať, Flora. Nechcem s tebou hovoriť. Bozkávala si sa s mojím frajerom. Daj mi pokoj.

Rodičom som nič nepovedala.

Začala som loviť v pamäti. Drakea milujem tak veľmi, že môj mozog znovu začal fungovať. Sedela som na pláži. Pri mojich nohách burácali vlny. Prišiel a sadol si ku mne. Hovoril o tom, ako sedával v bare a premýšľal, či nechodí s nesprávnym dievčaťom. Povedal, že som pekná a zaujímavá. Pamätám si náš rozhovor. Držím sa ho zubami-nechtami. Znovu a znovu si v pamäti prehrávam každé jedno slovo.

V taške som narazila na žlté papieriky od Paige. Odfotila som si ich všetky pokope, aby mi pripomínali, že jej nemám volať. Kým sú rodičia doma, nemôžem si to napísať hrubým perom na ruku.

Konečne prišiel večer a všetko bolo hotové. Moje jedlo na najbližších päť dní bolo pekne zoradené. V malých škatulkách v kuchyni som mala lieky, na každej bol veľkými písmenami napísaný príslušný deň. Rodičia si ku dverám pripravili kufor, dvakrát skontrolovali, či majú pasy. Letenky si kupovali cez internet, takže ich nemali, ale viem, že letia z Exeteru do Paríža a vyrážajú zajtra ráno o piatej. Viem to, lebo je to napísané všade, kam sa pozriem: v kuchyni, na chodbe, v obývačke a zrejme ešte na ďalších milión miestach.

Mama zavesila zásteru, vytiahla si z vlasov gumičku a nervózne sa na mňa usmiala. „Zlatko, neprešli by sme

sa dolu k pláži?“ spýtala sa. „Prospelo by nám nadýchať sa čerstvého cornwallského vzduchu. Rada by som tam zašla ešte pred odchodom.“

Natiahla som si topánky a pršiplášť a postavila sa na verandu uprostred nahromadených, len tak pohodených vecí (tenisové loptičky, veľmi stará kriketová palica, v rohu lepenková škatuľa s mojimi učebnicami z prvého stupňa). Fakt dúfam, že nestretieme Paige. Zvládnem to tu sama, ale viem, že keby sa naši dozvedeli pravdu, nikdy by ma tu nenechali. Chcem, aby šli za Jacobom. Chcem zistiť, či dokážem fungovať sama. Chcem skúsiť žiť v mojej jedinej spomienke.

Dvere za mnou boli odchýlené a začula som našich šepkať si, presne ako vždy keď nechcú, aby som ich počula. Pokúšalo ma pootvoriť ich viac a tajne načúvať, no len čo som vykročila, mama povedala: „Nie, očividne nemá ani tušenia a budem rada, ak to tak aj zostane.“ Zamrzla som.

Očividne nemám ani tušenia. To sa teraz zmení, lebo si všetko zapamätám. Niečo predou mnou taja. Zapísala som si to na papierik a strčila do vrečka. *M a O predou mnou niečo taja.* Kým budú preč, porozhliadam sa po dome a skúsim na to prísť.

Zišla som z verandy a pustila sa po záhradnom chodníku, zahľadela sa na miesto, kde predtým určite visela hojdačka.

Mama stála za mnou na verande a zhlboka dýchala. Tváril sa, že ju nevidím, čakala asi pol minúty a potom zvolala tým najjasnejším hlasom: „Flora! Super, poďme dolu k moru.“

Očividne nemá ani tušenia. To bol môj životný príbeh, až kým neprišiel Drake.

„Dobre,“ povedala som a neisto sa rozhliadala. Ak sa jej teraz spýtam, o čom nemám ani tušenia, určite by mi to nepovedala. Takže to nechám tak. Prídem na to neskôr.

„Čo sa deje s Jacobom?“ spýtala som sa.